Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 19. septembra 2018*

„Odvolanie – Štátna pomoc – Schéma pomoci zavedená Francúzskom – Neobmedzená štátna záruka poskytnutá Institut Français du Pétrole (IFP) priznaním postavenia verejnej inštitúcie priemyselnej a obchodnej povahy (EPIC) – Rozhodnutie, ktorým sa určuje, že toto opatrenie sčasti nepredstavuje a sčasti predstavuje štátnu pomoc, ktorá je pri dodržaní určitých podmienok zlučiteľná s vnútorným trhom – Pojem ‚schéma pomoci' – Domnienka existencie výhody – Dôkazné bremeno a úroveň dokazovania"

Vo veci C-438/16 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 4 augusta 2016,

Európska komisia, v zastúpení: B. Stromsky a D. Grespan, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Francúzska republika, v zastúpení: D. Colas a J. Bousin, splnomocnení zástupcovia,

IFP Énergies nouvelles, so sídlom v Rueil-Malmaison (Francúzsko), v zastúpení: E. Morgan de Rivery a E. Lagathu, avocats,

žalobkyne v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory J. L. da Cruz Vilaça, podpredseda Súdneho dvora A. Tizzano (spravodajca), sudcovia A. Borg Barthet, M. Berger a F. Biltgen,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: V. Giacobbo-Peyronnel, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. septembra 2017,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 7. decembra 2017,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

1 Európska komisia sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 26. mája 2016, Francúzsko a IFP Énergies nouvelles/Komisia (T-479/11 a T-157/12, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2016:320), v rozsahu, v akom ním Všeobecný súd zrušil článok 1 ods. 3 až 5, ako aj články 2 až 12 rozhodnutia Komisie 2012/26/EÚ z 29. júna 2011 o štátnej pomoci C 35/08 (ex NN 11/2008), ktorú Francúzsko poskytlo verejnej inštitúcii „Institut français du pétrole“ (Ú. v. EÚ L 14, 2012, s. 1, ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Právny rámec

2 Článok 1 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 83, 1999, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339), v znení platnom v čase skutkových okolností vo veci samej, znel takto:

„Na účely tohto nariadenia:

a) ‚pomoc‘ bude znamenať akékoľvek opatrenie, ktoré spĺňa všetky kritériá stanovené v článku [107 ods. 1 ZFEÚ];

…

c) ‚nová pomoc‘ bude znamenať pomoc, to znamená schémy pomoci a individuálnu pomoc, ktorá nie je existujúcou pomocou vrátane úprav existujúcej pomoci;

d) ‚schéma pomoci‘ bude znamenať akýkoľvek akt, na základe ktorého bez potreby ďalších vykonávacích opatrení možno udeliť individuálnu pomoc podnikateľom, definovaným v rámci aktu všeobecným a abstraktným spôsobom a akéhokoľvek aktu na základe ktorého pomoc, ktorá nie je spojená so špecifickým projektom, sa môže poskytnúť jednému alebo viacerým podnikateľom na neurčité časové obdobie a/alebo v neurčitej sume;

e) ‚individuálna pomoc‘ bude znamenať pomoc, ktorá sa neposkytuje na základe schémy pomoci a úradne oznamovanej pomoci na základe schémy pomoci;

…“

3 Bod 1.2 oznámenia Komisie o uplatňovaní článkov [107] a [108 ZFEÚ] na štátnu pomoc vo forme záruk (Ú. v. EÚ C 155, 2008, s. 10, ďalej len „oznámenie o zárukách“), nazvaný „Typy záruk“, stanovuje, že:

„Vo svojej najbežnejšej forme sa záruky spájajú s pôžičkou alebo s iným finančným záväzkom, ktorý sa stanoví Zmluvou medzi dlžníkom a veriteľom. Môžu poskytovať ako individuálne záruky alebo v rámci záručných schém.

Rôzne formy záruky však môžu existovať v závislosti od ich právneho základu, typu transakcie, na ktorú sa poskytujú, ich trvania atď. Patria sem okrem iného nasledovné formy záruky:

…

– neobmedzené záruky a záruky s obmedzením výšky a/alebo trvania. Komisia považuje za pomoc vo forme záruky aj výhodnejšie podmienky financovania pre podniky, ktorých právna forma vylučuje konkurzné konanie alebo iné postupy pre prípad platobnej neschopnosti, alebo keď sa poskytuje jednoznačná štátna záruka alebo krytie strát štátom. To isté platí, keď štát získa nejaký majetok v podniku a neobmedzené ručenie sa prijme namiesto zvyčajného obmedzeného ručenia,

…“

4 Bod 2.1 oznámenia o zárukách, nazvaný „Všeobecné poznámky“, uvádza:

„V článku [107 ods. 1 ZFEÚ] sa konštatuje, že každá pomoc, poskytovaná členským štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná so spoločným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi.

Tieto všeobecné kritériá platia rovnako pre záruky. Podobne ako iné formy možnej pomoci, záruky, ktoré poskytne priamo štát, konkrétne ústredné, regionálne alebo miestne orgány, ako aj záruky, ktoré poskytnú zo štátnych prostriedkov iné štátom riadené orgány, napr. podniky, a možno ich prisúdiť štátnym orgánom, môžu predstavovať štátnu pomoc.

V snahe predísť akýmkoľvek pochybnostiam by sa mal objasniť pojem štátnych prostriedkov v súvislosti so štátnymi zárukami. Výhodou štátnej záruky je to, že riziko spojené so zárukou znáša štát. Skutočnosť, že riziko znáša štát, by sa za normálnych okolností mala kompenzovať primeraným poplatkom. Keď sa štát zriekne celého takého poplatku alebo jeho časti, je to výhoda pre podnik a strata štátnych prostriedkov. Takže i keď štát nikdy nerealizuje žiadne platby na základe záruky, napriek tomu môže ísť o štátnu pomoc podľa článku [107 ods. 1 ZFEÚ]. Pomoc sa poskytne v momente, keď sa poskytne záruka, nie vtedy, keď sa záruka uplatní alebo keď sa realizujú platby podľa podmienok záruky. Či záruka predstavuje štátnu pomoc, alebo nie a, ak áno, aká môže byť výška tejto štátnej pomoci, to sa musí posúdiť v momente poskytnutia záruky.

…“

5 Podľa bodu 2.2 oznámenia o zárukách, nazvanom „Pomoc pre dlžníka“:

„Príjemcom pomoci je zvyčajne dlžník. Ako sa uvádza v bode 2.1, znášanie rizika by sa za normálnych okolností malo kompenzovať primeraným poplatkom. Ak dlžník nemusí platiť poplatky, alebo je poplatok nízky, získava výhodu. V porovnaní so situáciou bez záruky, štátna záruka umožňuje dlžníkovi získať pre pôžičku lepšie finančné podmienky, aké sú normálne k dispozícii na finančných trhoch. Obyčajne so štátnou zárukou môže dlžník dostať nižšie úroky a/alebo môže ponúknuť nižšiu úroveň zabezpečenia. V niektorých prípadoch by dlžník bez štátnej záruky nenašiel finančnú inštitúciu, ktorá by mu bola ochotná požičať za akýchkoľvek podmienok. …“

Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnuté rozhodnutie

6 IFP Énergies nouvelles (ďalej len „IFPEN“), do 13. júla 2010 označovaná ako Institut français du pétrole, je francúzskou verejnou inštitúciou, ktorej úlohou je výskum a vývoj v oblasti prieskumu ložísk ropy a plynu a v oblasti rafinérskych a petrochemických technológií, vzdelávanie inžinierov a technických pracovníkov, ako aj informačné a dokumentačné činnosti v týchto odvetviach.

7 IFPEN bola do roku 2006 založená vo forme právnickej osoby súkromného práva, ktorá podľa ustanovení platného a účinného vnútroštátneho práva podliehala hospodárskej a finančnej kontrole francúzskej vlády.

8 Na základe zákona č. 2005-781 z 13. júla 2005, ktorým sa ustanovujú smery energetickej politiky (JORF zo 14. júla 2005, s. 11570) sa IFPEN s účinnosťou od 6. júla 2006 transformovala na verejnú inštitúciu priemyselnej a obchodnej povahy (ďalej len „EPIC“).

9 Podľa francúzskeho práva majú EPIC právnu subjektivitu odlišnú od štátu, sú finančne nezávislé a majú aj osobitné zverené právomoci, ktoré všeobecne zahŕňajú aj výkon jednej alebo viacerých úloh verejnej služby. Ako na právnické osoby verejného práva sa na ne nevzťahuje všeobecné právo v oblasti konaní vo veciach platobnej neschopnosti v zmysle všeobecnej zásady zákazu exekúcií na verejný majetok.

10 Špecifiká právneho postavenia EPIC zaujali pozornosť Komisie, ktorá vo svojom rozhodnutí 2010/605/EÚ z 26. januára 2010 o štátnej pomoci C 56/07 (ex E 15/05), ktorú Francúzsko poskytlo podniku La Poste (Ú. v. EÚ L 274, 2010, s. 1, ďalej len „rozhodnutie ‚La Poste‘“), preskúmala toto postavenie z hľadiska predpisov upravujúcich štátnu pomoc v Európskej únii. V tejto súvislosti po tom, čo Komisia konštatovala, že EPIC sú z dôvodu ich postavenia príjemcami implicitnej a neobmedzenej štátnej záruky, rozhodla, že v prejednávanej veci predstavovala taká záruka štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, pretože umožňovala La Poste získať výhodnejšie úverové podmienky, než aké by získala, keby bola hodnotená iba na základe svojich výsledkov.

11 V kontexte konania, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia „La Poste“, informovali francúzske orgány v priebehu roka 2006 Komisiu o transformácii IFPEN z právnickej osoby súkromného práva na EPIC. Táto informácia bola zaslaná Komisii v rámci konania začatého v priebehu roka 2005, ktoré sa týkalo preskúmania verejného financovania, ktoré IFPEN poskytli francúzske orgány, z hľadiska predpisov upravujúcich štátnu pomoc.

12 Komisia sa rozhodla oddeliť preskúmanie otázky, či transformácia IFPEN na EPIC môže predstavovať štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, od preskúmania verejného financovania IFPEN. Dňa 16. júla 2008 tak jednak ukončila preskúmanie verejného financovania poskytnutého IFPEN prijatím rozhodnutia 2009/157/ES o opatrení pomoci, ktoré zaviedlo Francúzsko v prospech skupiny IFP [C 51/05 (ex NN 84/05)] (Ú. v. EÚ L 53, 2009, s. 13). Jednak v ten istý deň Komisia rozhodnutím uverejneným v *Úradnom vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ C 259, 2008, s. 12) rozhodla o začatí konania vo veci formálneho zisťovania o neobmedzenej štátnej záruke poskytnutej IFPEN a vyzvala dotknuté osoby na predloženie ich pripomienok.

13 Dňa 29. júna 2011 Komisia prijala napadnuté rozhodnutie.

14 V tomto rozhodnutí Komisia v prvom rade na základe analogického odôvodnenia, ako zohľadnila v rozhodnutí „La Poste“, dospela k záveru, že transformáciou IFPEN na EPIC sa tejto inštitúcii od 6. júla 2006 poskytla výhoda neobmedzenej a implicitnej štátnej záruky.

15 V tejto súvislosti Komisia v podstate uviedla, že osobitosti spojené s postavením EPIC majú za následok, že štát plní úlohu konečného ručiteľa za splatenie pohľadávok IFPEN. Takýmto spôsobom dochádza k vzniku výhody pre túto inštitúciu a zároveň k odčerpaniu verejných zdrojov, pretože štát sa vzdáva odmeny, ktorá je s poskytnutím záruk obvykle spojená. Navyše záruka vytvára riziko možného budúceho vynaloženia štátnych zdrojov, pretože štát môže byť povinný zaplatiť dlhy IFPEN.

16 Po druhé Komisia spresnila, že neobmedzená štátna záruka vyplývajúca z právneho postavenia IFPEN ako verejnej inštitúcie EPIC môže predstavovať štátnu pomoc, pokiaľ pokrýva jej hospodárske činnosti. Rozhodla sa tak obmedziť rozsah svojho preskúmania existencie štátnej pomoci len na činnosti hospodárskej povahy vykonávané IFPEN.

17 Po tretie Komisia preskúmala, či táto implicitná a neobmedzená záruka prinášala selektívnu výhodu IFPEN v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ v jej vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami, dodávateľmi, ako aj so zákazníkmi.

18 V prvom rade, pokiaľ ide o vzťahy s bankovými a finančnými inštitúciami, Komisia dospela k záveru, že táto inštitúcia nezískala skutočnú hospodársku výhodu zo štátnej záruky spojenej s jej postavením EPIC počas obdobia od jej transformácie na EPIC v mesiaci júl 2006 do konca roka 2010 (ďalej len „dotknuté obdobie“). Táto inštitúcia však zdôraznila, že tento záver sa týkal len minulosti, keďže nemohla predvídať budúce správanie trhových subjektov, ani vývoj ich vnímania vplyvu štátnej záruky na riziko neplatenia zo strany IFPEN.

19 Ďalej, pokiaľ ide o vzťahy s dodávateľmi, Komisia dospela k záveru, že IFPEN získala skutočnú hospodársku výhodu spočívajúcu v znížení cien uplatňovaných zo strany jej dodávateľov. Toto zníženie cien vyplýva z toho, že dodávatelia posudzujú priaznivejšie riziko neplatenia zo strany IFPEN, keďže táto inštitúcia na základe svojho postavenia EPIC nemôže vstúpiť do súdnej likvidácie. V tejto súvislosti sa Komisia v podstate domnievala, že bez štátnej záruky by dodávateľ, ktorý by chcel získať porovnateľnú záruku, musel využiť služby úverovej inštitúcie alebo špecializovanej poisťovne. Zníženie cien teda možno odhadnúť ako náklady na krytie ekvivalentného rizika.

20 Napokon, pokiaľ ide o vzťahy so zákazníkmi, Komisia sa domnievala, že vzhľadom na záruku, ktorú štát poskytol IFPEN, mali jej zákazníci istotu, že sa IFPEN nikdy nedostane do súdnej likvidácie, a teda bude vždy schopná plniť svoje zmluvné záväzky, alebo pokiaľ tak neurobí, mali zákazníci istotu, že budú za toto nesplnenie odškodnení. Bez takejto záruky by však bol zákazník, ktorý by chcel získať rovnakú úroveň ochrany, nútený dohodnúť s finančným sprostredkovateľom záruku splnenia zmluvy. IFPEN teda získala skutočnú hospodársku výhodu, ktorá spočívala v neplatení poistného za záruku splnenia zmluvy alebo prinajmenšom za záruku za najlepšiu snahu, teda výhodu, ktorú ponúkla svojim zákazníkom.

21 Komisia rozhodla, že hospodárska výhoda, ktorú získala IFPEN zo štátnej záruky, bola selektívna, keďže konkurentom IFPEN, ktorí podliehajú konaniam vo veciach platobnej neschopnosti podľa všeobecného práva, nebola poskytnutá porovnateľná štátna záruka.

22 Po štvrté a v poslednom rade Komisia preskúmala zlučiteľnosť tejto štátnej pomoci so zreteľom na pravidlá stanovené Rámcom Spoločenstva pre štátnu pomoc na výskum, vývoj a inovácie (Ú. v. EÚ C 323, 2006, s. 1). Dospela k záveru, že štátna pomoc poskytnutá „skupine IFPEN“ je zlučiteľná s vnútorným trhom za určitých podmienok konkretizovaných v napadnutom rozhodnutí.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

23 Návrhmi podanými do kancelárie Všeobecného súdu podali 9. septembra 2011 (vec T-479/11) Francúzska republika a 5. apríla 2012 (vec T-157/12) IFPEN každá žalobu proti spornému rozhodnutiu.

24 Na podporu svojich žalôb Francúzska republika a IFPEN vytýkali Komisii nerešpektovanie jej dôkazných povinností, ktoré má v oblasti štátnej pomoci, a nesprávny výklad pojmu „selektívna výhoda“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

25 Uznesením z 2. decembra 2013 Všeobecný súd prerušil konanie vo veciach T-479/11 a T-157/12 až do vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora vo veci C-559/12 P týkajúcej sa zákonnosti rozhodnutia „La Poste“.

26 Súdny dvor 3. apríla 2014 vydal rozsudok Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217).

27 Všeobecný súd rozhodnutím z 8. septembra 2015 spojil veci T-479/11 a T-157/12 na účely ústnej časti konania a vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie ukončí.

28 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd čiastočne vyhovel žalobám podaným v týchto veciach Francúzskou republikou a IFPEN a zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom kvalifikovalo ako „štátnu pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ záruku vyplývajúcu z postavenia IFPEN ako EPIC a určilo dôsledky tejto kvalifikácie. Všeobecný súd v zostávajúcej časti žaloby zamietol.

29 Odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré sú relevantné na účely tohto odvolania, sú v podstate tieto.

30 Všeobecný súd najprv v bodoch 78 až 89 napadnutého rozsudku vysvetlil, že metóda, ktorú si zvolila Komisia, aby určila existenciu selektívnej výhody v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ – ktorá spočívala v preskúmaní výhody, ktorú IFPEN získala zo svojho postavenia EPIC vo svojich vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami, ako aj dodávateľmi a zákazníkmi – nebola nesprávna.

31 Všeobecný súd však napriek tomu v bode 90 tohto rozsudku uviedol, že spôsob, akým Komisia uplatnila túto metódu v prejednávanej veci, vykazuje závažné nedostatky, osobitne pokiaľ ide o definovanie výhody, ktorú IFPEN údajne získala z neobmedzenej štátnej záruky spojenej s jej postavením EPIC vo svojich vzťahoch s dodávateľmi a zákazníkmi. Všeobecný súd predovšetkým v bode 94 napadnutého rozsudku rozhodol, že záver Komisie, podľa ktorého táto záruka viedla k vzniku „skutočnej hospodárskej výhody“ v prospech IFPEN, sa zakladal na čisto hypotetickom odôvodnení.

32 Na jednej strane, pokiaľ ide o vzťahy medzi IFPEN a jej dodávateľmi, Všeobecný súd v bode 95 toho istého rozsudku konštatoval, že výhoda, ktorú táto inštitúcia mohla získať z neobmedzenej štátnej záruky, spočívala v znížení cien, ktoré jej dodávatelia poskytli na základe toho, že u nej neexistuje riziko neplatenia.

33 Všeobecný súd však v bode 99 napadnutého rozsudku tvrdil, že žiadny dôkaz nepreukazuje, že by na dotknutom trhu alebo v obchodnom styku vo všeobecnosti existoval jav znížených cien, ktoré dodávatelia poskytujú inštitúciám krytým štátnou zárukou proti riziku platobnej neschopnosti.

34 Na druhej strane, pokiaľ ide o vzťahy medzi IFPEN a jej zákazníkmi, Všeobecný súd v bode 111 tohto rozsudku pripomenul, že Komisia identifikovala výhodu, ktorú táto inštitúcia mohla získať zo štátnej záruky spojenej s jej postavením v tom zmysle, že jej zákazníci nemuseli platiť poplatok za záruku za splnenie zmluvy alebo prinajmenšom za záruku za najlepšiu snahu.

35 Všeobecný súd však v bode 114 uvedeného rozsudku konštatoval, že také odôvodnenie predpokladá, že za obvyklých trhových podmienok zákazníci výskumných inštitúcií, akou je IFPEN, využívajú tento typ záruk, aby sa chránili proti riziku platobnej neschopnosti svojho zmluvného partnera, a že v prípade takej záruky, akou je záruka, ktorú získala IFPEN, si už jej zákazníci nemusia sami zabezpečiť rovnocennú záruku.

36 Všeobecný súd však rozhodol, že Komisia nepredložila nijaký dôkaz, ktorý by mohol preukázať odôvodnenosť alebo pravdepodobnosť tohto odôvodnenia.

37 Všeobecný súd v bodoch 133 až 181 tohto rozsudku zamietol tvrdenia Komisie týkajúce sa rozsahu a uplatnenia domnienky výhody stanovenej Súdnym dvorom v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217).

38 V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 136 napadnutého rozsudku poznamenal, že možnosť využiť domnienku ako spôsob dokazovania závisí od pravdepodobnosti hypotéz, na ktorých je založená, a v bodoch 139 a 140 tohto rozsudku pripomenul, že domnienka stanovená v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), sa zakladá na dvojitom predpoklade, ktorého pravdepodobnosť Súdny dvor pripúšťa, a to na existencii priaznivého vplyvu záruky na posúdenie rizika neplatenia zo strany príjemcu tejto záruky veriteľmi a zníženie nákladov na úver. Všeobecný súd

však uviedol, že Komisia naopak v prejednávanej veci v napadnutom rozhodnutí neuviedla žiadny dôkaz, ktorý by mohol preukázať pravdepodobnosť týchto hypotéz, najmä skutočnosť, že postavenie IFPEN ako EPIC mohlo motivovať dodávateľov, aby sa dohodli na znížení ceny.

39 Všeobecný súd preto v bode 142 svojho rozsudku uviedol, že Komisia sa nemôže dovolávať domnienky stanovenej Súdnym dvorom v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), aby preukázala existenciu výhody vo vzťahoch medzi IFPEN s jej dodávateľmi a tiež s jej zákazníkmi. Táto domnienka totiž umožňuje preukázať existenciu výhody len vo forme výhodnejších úverových podmienok, a teda sa uplatňuje iba vo vzťahoch medzi EPIC a finančnými a bankovými inštitúciami.

40 Všeobecný súd sa v bode 162 a nasl. napadnutého rozsudku tiež vyjadril k tvrdeniu uvádzanému Komisiou a založenému na judikatúre Únie v tejto oblasti, podľa ktorého v prípade, keď posudzuje schému pomoci, sa táto inštitúcia môže obmedziť len na preskúmanie všeobecných znakov danej schémy s cieľom overiť, či táto schéma obsahuje prvky štátnej pomoci.

41 V tejto súvislosti Všeobecný súd zamietol uvedené tvrdenie ako nedôvodné, pričom nerozhodol o námietke neprípustnosti vznesenej IFPEN a Francúzskou republikou proti tomuto tvrdeniu, založenej na tom, že sporné rozhodnutie nekvalifikuje dotknutú záruku ako „schému pomoci“.

42 Všeobecný súd totiž síce v bode 168 napadnutého rozsudku konštatoval, že záruka spojená s postavením EPIC vo všeobecnosti môže spadať pod pojem „schémy pomoci“ v zmysle článku 1 písm. d) nariadenia č. 659/1999, v bodoch 169 až 172 tohto rozsudku však rozhodol, že transformácia IFPEN na EPIC v rozsahu, v akom ju možno kvalifikovať ako „štátnu pomoc“, predstavuje pomoc priznanú na základe schémy pomoci, ktorá musí byť oznámená, teda individuálnu pomoc v zmysle článku 1 písm. e) tohto nariadenia.

43 Napokon, pokiaľ ide o vzťahy medzi IFPEN a bankovými a finančnými inštitúciami, Všeobecný súd v bode 187 napadnutého rozsudku uviedol, že Komisia sa v zásade mohla odvolávať na domnienku stanovenú Súdnym dvorom v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217). V bodoch 188 a 189 napadnutého rozsudku však Všeobecný súd konštatoval, že táto domnienka bola vyvrátená samotnou Komisiou v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého IFPEN nezískala zo svojho postavenia EPIC nijakú skutočnú hospodársku výhodu vo forme výhodnejších úverových podmienok, ktoré by jej boli poskytli bankové a finančné inštitúcie. Všeobecný súd z toho v bode 190 napadnutého rozsudku vyvodil, že preskúmanie Komisie preukázalo, že IFPEN nezískala počas dotknutého obdobia vo svojich vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami žiadnu výhodu zo svojej transformácie na EPIC.

44 V rámci tohto odôvodnenia Všeobecný súd v bode 197 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nepreukázala existenciu výhody, ktorú IFPEN mohla získať zo štátnej záruky spojenej s jej postavením EPIC vo svojich vzťahoch tak s bankovými a finančnými inštitúciami, ako aj s dodávateľmi a zákazníkmi.

45 V dôsledku toho Všeobecný súd zrušil článok 1 ods. 3 až 5, ako aj články 2 až 12 sporného rozhodnutia v rozsahu, v akom Komisia kvalifikovala záruku vyplývajúcu z postavenia IFPEN ako inštitúcie EPIC ako „štátnu pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, ako aj v rozsahu, v akom určili dôsledky tejto kvalifikácie.

Návrhy účastníkov konania

46 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– vrátil vec Všeobecnému súdu na opätovné preskúmanie,

– rozhodol, že o náhrade trov konania sa rozhodne neskôr.

47 Francúzska republika navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

48 IFPEN navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania, a to vrátane trov konania pred Všeobecným súdom.

O odvolaní

49 Na podporu svojho odvolania Komisia uvádza tri odvolacie dôvody.

O prvom odvolacom dôvode

50 Svojím prvým odvolacím dôvodom rozdeleným do troch častí Komisia v prvom rade vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že jej zakázal, aby svoje preskúmanie obmedzila na všeobecné znaky dotknutej schémy, a že dospel k nesprávnemu záveru, že záruka, ktorú získala IFPEN, nepredstavuje v jej vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami štátnu pomoc, pričom sa oprel iba o to, že táto inštitúcia v minulosti nezískala skutočnú výhodu (prvá a druhá časť). Komisia tiež vytýka Všeobecnému súdu, že prekročil medze svojho súdneho preskúmania, keď vyhovel výhrade, ktorú IFPEN neuplatnila a Francúzska republika dostatočne podrobne neopísala (tretia časť).

O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

51 V rámci prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, ktorá napáda body 162 a 164, ako aj body 168 až 173 napadnutého rozsudku Komisia tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že záruka, ktorú získava IFPEN, nespadá pod pojem „schémy pomoci“ uvedený v článku 1 písm. d) nariadenia č. 659/1999, a že v dôsledku toho sa Komisia nemohla oprieť o všeobecné znaky tejto záruky, aby preukázala, že táto záruka predstavuje štátnu pomoc.

52 V tejto súvislosti Komisia uvádza, že tento pojem „schémy pomoci“ sa vzťahuje na opatrenia, ktoré sa vyznačujú tým, že niektoré zložky nie sú definované a zostávajú neurčené v čase ich prijatia, a v niektorých prípadoch dokonca aj počas ich uplatňovania. Keď teda Komisia skúma rozsah takýchto opatrení, aby určila, či predstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, môže sa obmedziť na preskúmanie ich všeobecných znakov.

53 V tomto prípade sa Komisia domnieva, že štátna záruka, ktorú získala IFPEN, ktorá nie je spojená s osobitným projektom a je jej poskytnutá na neurčitú dobu a v neurčitej sume, musí byť kvalifikovaná ako „schéma pomoci“. Podľa Komisie ide konkrétne o „schému schém pomoci“, keďže poskytnutie záruky v prospech IFPEN je samo súčasťou širšej schémy pomoci, a to schémy pomoci implicitnej a neobmedzenej štátnej záruky, ktorú zákon spája s postavením EPIC.

54 Komisia teda popiera tvrdenia Všeobecného súdu nachádzajúce sa bodoch 168 až 170 napadnutého rozsudku, podľa ktorých záruku spojenú s postavením EPIC treba kvalifikovať ako „schému pomoci“, pričom uznanie postavenia EPIC s poskytnutím záruky, ktorá z toho vyplýva, predstavuje individuálnu pomoc, ktorá mala byť oznámená Komisii.

55 V tejto súvislosti Komisia na jednej strane uvádza, že na rozdiel od konštatovania uvedeného v bode 171 napadnutého rozsudku požiadavka oznamovania pomoci nijako nepreukazuje, že záruka, ktorú získava IFPEN, nepredstavuje schému pomoci. Komisii totiž musia byť oznámené tak schémy pomoci, ako aj individuálna pomoc.

56 Na druhej strane Komisia zdôrazňuje skutočnosť, že výklad Všeobecného súdu by ju zbavoval možnosti prijať vhodné opatrenia, aby od francúzskych orgánov vyžadovala ukončenie poskytovania záruky pre danú EPIC. V súlade s článkom 108 ods. 1 ZFEÚ môže totiž Komisia navrhovať vhodné opatrenia iba pre schémy pomoci, a nie pre individuálnu pomoc.

57 IFPEN namieta, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je zjavne neprípustná z dvoch dôvodov.

58 V tejto súvislosti IFPEN po prvé podotýka, že odôvodnenie vysvetlené Komisiou spočíva na úplne novom výklade pojmu „schémy pomoci“, podľa ktorého záruka, ktorú získava IFPEN, je „schémou schém pomoci“. Prvá časť bola založená na novej argumentácii, ktorú na základe článku 170 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora nemožno v odvolacom konaní pripustiť.

59 Po druhé IFPEN uvádza, ako uznal sám Všeobecný súd v bode 164 napadnutého rozsudku, že sporné rozhodnutie nekvalifikovalo záruku, ktorá bola poskytnutá IFPEN, ako „schému schém pomoci“. Toto rozhodnutie bolo totiž prijaté na základe pravidiel hmotného a procesného práva Únie, ktoré vylučuje, aby Komisia mohla dospieť k záveru, že skúmané opatrenie predstavuje schému pomoci.

60 Vo veci samej spochybňuje IFPEN, ako aj francúzska vláda tvrdenie Komisie.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

61 Na jednej strane treba pripomenúť, že v súlade s článkom 1 písm. d) nariadenia č. 659/1999 predstavuje „schému pomoci“ akýkoľvek akt, na základe ktorého bez potreby ďalších vykonávacích opatrení možno udeliť individuálnu pomoc podnikateľom, definovaným v rámci aktu všeobecným a abstraktným spôsobom a akéhokoľvek aktu na základe ktorého pomoc, ktorá nie je spojená so špecifickým projektom, sa môže poskytnúť jednému alebo viacerým podnikateľom na neurčité časové obdobie a/alebo v neurčitej sume.

62 Na druhej strane článok 1 písm. e) tohto nariadenia definuje pojem „individuálna pomoc“ ako akúkoľvek pomoc, ktorá sa neposkytla na základe schémy pomoci, a pomoc, ktorá sa poskytla na základe schémy pomoci, ale musela byť oznámená.

63 Navyše, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora v oblasti štátnej pomoci, Komisia sa môže v prípade schémy pomoci obmedziť na preskúmanie všeobecných znakov dotknutej schémy bez toho, aby bola povinná skúmať každý konkrétny prípad jej uplatnenia s cieľom preskúmať, či schéma zahŕňa prvky pomoci (rozsudky z 9. júna 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, C-71/09 P,

C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368, bod 130, ako aj z 15. novembra 2011, Komisia a Španielsko/Government of Gibraltar a Spojené kráľovstvo, C-106/09 P a C-107/09 P, EU:C:2011:732, bod 122).

64 S prihliadnutím na tieto úvahy treba overiť, či sa Všeobecný súd, ako tvrdí Komisia, dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 169 až 172 napadnutého rozsudku rozhodol, že záruka, ktorú získala IFPEN, nepredstavuje schému pomoci a že v dôsledku toho sa Komisia nemôže oprieť o všeobecné znaky tohto opatrenia na preukázanie, že toto opatrenie predstavuje štátnu pomoc.

65 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že Všeobecný súd v bode 169 napadnutého rozsudku oprávnene dospel k záveru, že opatrenie skúmané v napadnutom rozhodnutí nie je vo všeobecnosti zárukou spojenou s postavením EPIC, ale, ako vyplýva najmä z odôvodnení 21 až 24 tohto rozhodnutia, osobitným opatrením, a to transformáciou IFPEN na EPIC.

66 Treba totiž konštatovať, že dotknuté opatrenie neobsahuje žiadne ustanovenie, na základe ktorého by bolo možné udeliť pomoc v zmysle článku 1 písm. d) nariadenia č. 659/1999. Toto opatrenie sa totiž obmedzuje na poskytnutie určitej právnickej osobe, v tomto prípade IFPEN, neobmedzenej a implicitnej štátnej záruky spojenej s postavením EPIC, ktorá má za následok, že tomuto podniku je poskytnutá taká záruka.

67 Z toho dôvodu a na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, nespadá uvedené opatrenie pod pojem „schéma pomoci“ uvedený v článku 1 písm. d) nariadenia č. 659/1999.

68 V druhom rade treba uviesť, ako zdôrazňuje IFPEN, keďže sa Komisia rozhodla analyzovať dotknuté opatrenie ako individuálnu pomoc *ad hoc*, že bolo potrebné, aby Všeobecný súd preskúmal platnosť sporného rozhodnutia iba vzhľadom na túto kvalifikáciu.

69 Ako osobitne pripomenul Všeobecný súd v bode 171 napadnutého rozsudku, Komisia v odôvodneniach 256 až 259 sporného rozhodnutia uviedla, že transformácia IFPEN na EPIC predstavuje novú pomoc v zmysle článku 1 písm. c) nariadenia č. 659/1999, ktorá podlieha oznamovacej povinnosti a keďže zmena právneho postavenia IFPEN jej nebola oznámená formálne, ale len pri príležitosti iného konania, francúzske orgány nesplnili túto povinnosť, a tým predstavuje transformácia IFPEN na EPIC protiprávnu pomoc.

70 Za týchto podmienok treba konštatovať, ako uviedol generálny advokát v bode 78 svojich návrhov, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 172 napadnutého rozsudku rozhodol, že transformácia IFPEN na EPIC v rozsahu, v akom ju možno kvalifikovať ako „štátnu pomoc“, predstavuje pomoc priznanú na základe schémy pomoci, ktorá musí byť oznámená, teda individuálnu pomoc v zmysle článku 1 písm. e) nariadenia č. 659/1999.

71 Okrem toho argumentácia Komisie založená na pojme „schéma schém pomoci“, nemôže vyvrátiť tento záver, keďže ako uviedol generálny advokát v bode 80 svojich návrhov, tento pojem v nariadení č. 659/1999 chýba. V tejto súvislosti sa článok 1 tohto nariadenia, ktorý vymenúva rôzne kategórie pomoci, obmedzuje na zadefinovanie schémy pomoci a individuálnej pomoci bez možnosti, aby opatrenie, ktoré spadá pod pojem „schémy pomoci“ uvedený v článku 1 písm. d) uvedeného nariadenia, by mohlo samo osebe patriť pod širšiu schému pomoci.

72 To isté platí aj pre argumentáciu Komisie, podľa ktorej by kvalifikácia transformácie IFPEN na EPIC ako „individuálnej pomoci“, ktorú stanovil Všeobecný súd, mala za dôsledok to, že by Komisii bránila prijať vhodné opatrenia v zmysle článku 108 ods. 1 ZFEÚ a vyžadovať od francúzskych orgánov ukončenie poskytovania záruky pre danú EPIC.

73 V tejto súvislosti stačí poznamenať, ako to uviedol aj generálny advokát v bode 82 svojich návrhov, že úvahy Všeobecného súdu týkajúce sa povahy skúmaného opatrenia ako individuálnej pomoci, uvedené v bodoch 169 až 172 napadnutého rozsudku, sa zakladajú na špecifických okolnostiach súvisiacich s transformáciou IFPEN na EPIC a v zásade ich nemožno uplatniť na všetky inštitúcie tohto druhu.

74 Za týchto podmienok a bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o prípustnosti prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, treba túto časť v každom prípade zamietnuť ako nedôvodnú.

O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

– *Argumentácia účastníkov konania*

75 V rámci druhej časti prvého odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že záruka spojená s postavením EPIC nezabezpečuje výhodu IFPEN v jej vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami, a to výlučne na základe neexistencie skutočnej výhody vo vzťahoch tejto inštitúcie počas dotknutého obdobia.

76 Komisia v tejto súvislosti najprv uvádza, že z dôvodu, že dotknuté opatrenie predstavuje schému pomoci, Všeobecný súd mal preskúmať, či táto záruka mohla vzhľadom na jej všeobecné znaky zabezpečiť výhodu IFPEN v budúcnosti, a to bez ohľadu na neexistenciu skutočnej výhody z hľadiska úverových podmienok počas dotknutého obdobia. Komisia v tejto súvislosti zdôrazňuje, že preskúmala skutočné účinky záruky v tomto období s jediným cieľom overiť, či sa konkrétna výhoda v uvedenom období prejavila, a nie to, či záruka predstavovala alebo nepredstavovala štátnu pomoc, čo je otázka, ktorá závisela výlučne od posúdenia možných účinkov tohto opatrenia.

77 Okrem toho podľa Komisie prístup zaujatý Všeobecným súdom znamená priznať priaznivejšie zaobchádzanie členským štátom, ktoré neoznámia poskytnutie neobmedzených záruk, ako členským štátom, ktoré tak urobia v súlade s článkom 108 ZFEÚ, hoci podľa ustálenej zásady v oblasti štátnej pomoci prvé uvedené členské štáty nemožno zvýhodniť na úkor druhých.

78 Ak totiž členský štát oznámi svoj úmysel poskytnúť záruku takejto povahy, Komisia z dôvodu, že nemôže poznať skutočné účinky opatrenia, preskúma iba jeho potenciálne účinky. Ak naopak členský štát poskytne takúto záruku bez predchádzajúceho oznámenia, bude môcť potom preukázať, že toto opatrenie nevyvolalo žiaden konkrétny účinok, a v dôsledku toho vylúčiť jeho kvalifikáciu ako „štátnej pomoci“. Členské štáty by tým boli nabádané k tomu, aby neoznamovali poskytnutie neobmedzených záruk.

79 Komisia subsidiárne tvrdí, že aj keby vychádzala z toho, že záruka, ktorú získa IFPEN, nepredstavuje schému pomoci, ale individuálnu pomoc, Všeobecný súd mal svoje posúdenie založiť na potenciálnych účinkoch záruky, to je na účinkoch, ktoré toto opatrenie mohlo vyvolať.

80 IFPEN a francúzska vláda túto argumentáciu spochybňujú.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

81 Na úvod treba uviesť, ako bolo rozhodnuté v rámci prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, že predmetné opatrenie nepredstavuje schému pomoci v zmysle článku 1 písm. d) nariadenia č. 659/1999.

82 Všeobecný súd tak oprávnene v bode 173 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že judikatúra týkajúca sa dôkazných povinností Komisie v oblasti schémy pomoci sa v prejednávanej veci neuplatňuje.

83 Za týchto podmienok v rozsahu, v akom sa druhá časť prvého odvolacieho dôvodu zakladá na nesprávnom predpoklade, že dotknuté opatrenie predstavuje schému pomoci, musí byť táto časť zamietnutá ako nedôvodná.

84 Pokiaľ ide o tvrdenie uvádzané Komisiou subsidiárne, treba overiť, či sa Všeobecný súd, ako to tvrdí Komisia, dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že na účely preukázania existencie výhody pre IFPEN v jej vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami, nemohla Komisia svoje preskúmanie obmedziť na potenciálne účinky, ktoré mohlo predmetné opatrenie vyvolať, a že mala skúmať skutočné účinky, ktoré vyvolala záruka spojená s postavením EPIC.

85 Táto argumentácia však vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku.

86 Všeobecný súd totiž v bodoch 79 a 182 tohto rozsudku konštatoval, že Komisia v spornom rozhodnutí uznala, že počas dotknutého obdobia IFPEN nezískala skutočnú hospodársku výhodu zo záruky spojenej s jej postavením EPIC v jej vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami. Všeobecný súd najmä zdôraznil, že Komisia v odôvodnení 199 tohto rozhodnutia poznamenala, že potenciálna výhoda, ktorá pre IFPEN mohla plynúť z neobmedzenej záruky vo forme nižších trhových sadzieb, sa počas príslušného obdobia neprejavila.

87 S prihliadnutím na toto konštatovanie Všeobecný súd v bode 188 napadnutého rozsudku rozhodol, že vyvrátiteľná domnienka v zmysle rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), podľa ktorej implicitná a neobmedzená štátna záruka vyplývajúca z postavenia EPIC spôsobí zlepšenie finančného postavenia podniku príjemcu, bola v prejednávanej veci vyvrátená.

88 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, však Všeobecný súd vôbec neuviedol, že Komisia mala preskúmať skutočné účinky predmetného opatrenia počas posudzovaného obdobia s cieľom stanoviť existenciu výhody v prospech IFPEN v jej vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami. Všeobecný súd sa totiž obmedzil na konštatovanie, že vzhľadom na to, že sama Komisia konštatovala neexistenciu skutočných účinkov v tomto období, bola vyvrátiteľná domnienka stanovená rozsudkom z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), vyvrátená.

89 Druhú časť prvého odvolacieho dôvodu treba preto zamietnuť v jej celom rozsahu.

O tretej časti prvého odvolacieho dôvodu

– *Argumentácia účastníkov konania*

90 Treťou časťou prvého odvolacieho dôvodu Komisia vytýka Všeobecnému súdu, že rozhodol nad rámec výhrad, ktoré uviedli účastníci konania, pokiaľ ide o existenciu výhody v prospech IFPEN v jej vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami.

91 V tejto súvislosti Komisia uvádza, že analýza týkajúca sa existencie takejto výhody nebola predmetom žiadnej kritiky zo strany IFPEN v jej žalobe v prvostupňovom konaní. Pokiaľ ide o Francúzsku republiku, tá sa obmedzila na to, že poprela existenciu tejto výhody z jediného dôvodu, že ju Komisia nepreukázala, pričom na podporu tohto tvrdenia neuviedla žiadny argument.

92 V dôsledku toho Všeobecný súd tým, že vyhovel výhrade, ktorú jedna z navrhovateliek v prvostupňovom konaní nevzniesla a druhá z navrhovateliek dostatočne podrobne neopísala, nerešpektoval medze svojej súdnej právomoci.

93 IFPEN a francúzska vláda túto argumentáciu spochybňujú.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

94 Na úvod treba zdôrazniť, ako vyplýva z bodov 58 a 185 napadnutého rozsudku, že Francúzska republika v rámci prvej časti svojho tretieho dôvodu žaloby podanej na Všeobecnom súde spochybnila zistenia Komisie v spornom rozhodnutí týkajúce sa existencie výhody v prospech IFPEN v jej vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami.

95 Rovnako, ako uviedol generálny advokát v bode 92 svojich návrhov, IFPEN vo svojej žalobe a replike, ktoré podala na Všeobecný súd, niekoľkokrát napadla analýzu Komisie týkajúcu sa existencie takej výhody.

96 Za týchto podmienok treba tretiu časť prvého odvolacieho dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

97 Vzhľadom na to, že nebolo vyhovené žiadnej časti prvého odvolacieho dôvodu, musí byť tento odvolací dôvod zamietnutý.

O druhom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

98 V rámci svojho druhého odvolacieho dôvodu podaného v podstate proti bodom 134 až 137 a 188 až 193 napadnutého rozsudku Komisia Všeobecnému súdu jednak vytýka, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o definíciu rozsahu domnienky existencie výhody stanovenej Súdnym dvorom v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), a jednak, že nesprávne rozhodol, že táto domnienka bola v prejednávanom prípade vyvrátená, pokiaľ ide o vzťahy IFPEN s bankovými a finančnými inštitúciami.

99 V rámci tohto odvolacieho dôvodu Komisia najprv pripomína, že podľa tohto rozsudku nie je povinná preukázať skutočné účinky záruky na to, aby preukázala existenciu výhody v prospech subjektu s postavením EPIC. Komisia totiž môže vychádzať z vyvrátiteľnej domnienky vyplývajúcej zo samotnej záruky.

100 Komisia ďalej uvádza, že Všeobecný súd v bodoch 188 až 192 napadnutého rozsudku nesprávne konštatoval, že domnienka existencie výhody bola vyvrátená, keďže nemala skutočný účinok na vzťahy medzi IFPEN a bankovými a finančnými inštitúciami počas dotknutého obdobia, pretože táto okolnosť nestačí na vyvrátenie tejto domnienky. Na vyvrátenie uvedenej domnienky bolo potrebné preukázať, že daná záruka nemohla z dôvodu osobitostí IFPEN zabezpečiť výhodu tejto inštitúcii v jej vzťahoch s uvedenými subjektmi.

101 Nakoniec Komisia dospela k záveru, že Všeobecný súd tým, že takto znížil rozsah domnienky existencie výhody, porušil článok 107 ods. 1 ZFEÚ, ako aj pravidlá dokazovania existencie výhody v zmysle tohto ustanovenia.

102 IFPEN a francúzska republika túto argumentáciu spochybňujú.

103 IFPEN tvrdí, že Všeobecný súd správne rozhodol, že v prejednávanej veci sa Komisia nemôže dovolávať domnienky vyplývajúcej z rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217).

104 IFPEN zdôrazňuje, že táto domnienka predstavuje výnimku zo zásady, podľa ktorej prináleží Komisii, aby preukázala, že opatrenie spĺňa podmienky na to, aby mohlo byť kvalifikované ako „štátna pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Takú domnienku treba preto vykladať reštriktívne a v dôsledku toho uplatňovať iba vtedy, keď je existencia skutočnej výhody pravdepodobná.

105 IFPEN dodáva, že v napadnutom rozhodnutí Komisia nešpecifikovala dôvody, na základe ktorých bolo pravdepodobné domnievať sa, že existuje výhoda v prospech IFPEN. Z tohto dôvodu uvedené rozhodnutie nerešpektuje požiadavky odôvodnenia vyplývajúce z článku 296 ZFEÚ.

106 Pokiaľ ide o vyvrátenie domnienky, IFPEN podotýka, že Všeobecný súd v bodoch 189 až 192 napadnutého rozsudku správne uviedol, že počas dotknutého obdobia táto inštitúcia nezískala vo svojich vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami žiadnu výhodu zo záruky spojenej s postavením EPIC. Navyše Komisia nepredložila žiadny dôkaz umožňujúci preukázať možnú zmenu situácie po roku 2010, ktorá by viedla IFPEN k tomu, že by si požičiavala sumy za iných než trhových podmienok.

107 Francúzska republika sa domnieva, že druhý odvolací dôvod Komisie treba zamietnuť ako nedôvodný. V tejto súvislosti táto vláda v podstate odkazuje na tvrdenia vysvetlené vo svojom vyjadrení k druhej časti prvého odvolacieho dôvodu.

Posúdenie Súdnym dvorom

108 Treba uviesť, že z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že ak sa má opatrenie kvalifikovať ako „štátna pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, vyžaduje sa, aby boli splnené všetky nasledujúce podmienky. Po prvé musí ísť o štátny zásah alebo o zásah prostredníctvom štátnych prostriedkov. Po druhé toto opatrenie musí byť spôsobilé ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Po tretie musí svojmu príjemcovi poskytovať selektívnu výhodu. Po štvrté musí narúšať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže (rozsudky z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 53 a citovaná judikatúra, ako aj z 18. mája 2017, Fondul Proprietatea, C-150/16, EU:C:2017:388, bod 13).

109 Pokiaľ ide konkrétne o tretiu z týchto podmienok, treba pripomenúť, že takisto podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa za štátnu pomoc považujú zásahy, ktoré sú bez ohľadu na formu spôsobilé priamo alebo nepriamo zvýhodniť podniky alebo ktoré treba považovať za ekonomickú výhodu, ktorú by prijímajúci podnik za normálnych trhových podmienok nemohol získať (rozsudky z 2. septembra 2010, Komisia/Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, bod 40 a citovaná judikatúra, ako aj z 27. júna 2017, Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, bod 65 a citovaná judikatúra).

110 Ako uviedol Všeobecný súd v bode 71 napadnutého rozsudku, treba zdôrazniť, že prináleží Komisii, aby preukázala existenciu štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Konkrétne z judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa zásad v oblasti vykonávania dôkazov v právnom odvetví štátnej pomoci vyplýva, že Komisia je povinná uskutočniť konanie o preskúmaní dotknutých opatrení nestranne a s náležitou starostlivosťou, aby pri prijímaní konečného rozhodnutia, ktorým sa prípadne potvrdzuje nezlučiteľnosť alebo protiprávnosť pomoci, mala na tento účel k dispozícii čo najúplnejšie a najspoľahlivejšie dôkazy (rozsudok z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia, C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 63).

111 Z rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217, body 98 a 99), však vyplýva, že v rámci uvedeného preskúmania sa Komisia môže dovolávať vyvrátiteľnej domnienky, podľa ktorej poskytnutie implicitnej a neobmedzenej štátnej záruky v prospech podniku, ktorý nepodlieha bežným konaniam súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie, spôsobí zlepšenie jeho finančného postavenia znížením nákladov, ktoré obvykle zaťažujú jeho rozpočet. V rámci konania týkajúceho sa existujúcich schém pomoci tak stačí, aby na preukázanie výhody vyplývajúcej z takejto záruky v prospech prijímajúceho podniku Komisia preukázala len samotnú existenciu tejto záruky bez toho, aby musela dokazovať jej skutočné účinky, ktoré spôsobila od okamihu svojho poskytnutia.

112 Práve s prihliadnutím na tieto úvahy treba preskúmať, či sa Všeobecný súd, ako tvrdí Komisia, dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď vymedzil rozsah vyvrátiteľnej domnienky existencie výhody stanovenej Súdnym dvorom v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), a následne rozhodol, že táto bola v prejednávanej veci vyvrátená.

113 V tejto súvislosti treba uviesť, že Všeobecný súd v bodoch 134 až 137 napadnutého rozsudku po prvé zdôraznil, že možnosť využiť takú domnienku ako spôsob dokazovania závisí od pravdepodobnosti hypotéz, na ktorých je domnienka založená. Konkrétne domnienka uvedená v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), sa zakladá na dvojitom predpoklade, ktorého pravdepodobnosť Súdny dvor akceptoval, podľa ktorého má jednak existencia záruky verejných orgánov členského štátu priaznivý vplyv na posúdenie rizika neplatenia zo strany príjemcu tejto záruky veriteľmi a jednak sa tento priaznivý vplyv prejavuje znížením nákladov na úver.

114 V druhom rade, pokiaľ ide o vzťahy IFPEN s bankovými a finančnými inštitúciami, Všeobecný súd v bodoch 188 až 190 napadnutého rozsudku rozhodol, že domnienka takto stanovená Súdnym dvorom bola v prejednávanej veci vyvrátená, keďže z preskúmania vykonaného Komisiou vyplynulo, že počas dotknutého obdobia IFPEN nezískala skutočnú hospodársku výhodu zo záruky spojenej s jej postavením EPIC.

115 Treba však konštatovať, že odôvodnenie Všeobecného súdu uvedené v bodoch 134 až 137 a 188 až 190 napadnutého rozsudku je z právneho hľadiska nesprávne.

116 Ako totiž v podstate uviedol generálny advokát v bode 123 svojich návrhov, samotná okolnosť, že IFPEN získala štátnu záruku, umožnila, aby sa Komisia dovolávala domnienky existencie výhody, ktorú Súdny dvor stanovil v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), keďže táto domnienka vychádza z myšlienky, že EPIC majú alebo môžu mať vďaka záruke spojenej s ich postavením výhodnejšie finančné podmienky, ako sú podmienky bežne k dispozícii na finančných trhoch. Komisia tak na to, aby sa mohla tejto domnienky dovolávať, nemusela preukazovať skutočné účinky dotknutej záruky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia, C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 99).

117 Hoci je pravda, že taká domnienka je vyvrátiteľná, môže byť vyvrátená iba v prípade, že sa preukáže, že EPIC s prihliadnutím na hospodársky a právny kontext záruky spojenej s týmto postavením v minulosti nebola poskytnutá, a s najväčšou pravdepodobnosťou ani v budúcnosti nebude poskytnutá skutočná hospodárska výhoda z tejto záruky.

118 Za týchto podmienok, na rozdiel od tvrdení Všeobecného súdu uvedených v bodoch 134 až 137 a 188 až 190 napadnutého rozsudku, samotná okolnosť, že príjemca takejto záruky v minulosti nezískal skutočnú hospodársku výhodu zo svojho postavenia EPIC, však nestačí na vyvrátenie domnienky existencie výhody.

119 Všeobecný súd tak v bodoch 134 až 137 napadnutého rozsudku nesprávne konštatoval, že možnosť dovolávať sa domnienky, ktorú Súdny dvor stanovil v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), vychádza z existencie skutočných účinkov voči príjemcovi záruky, a v bodoch 188 až 190 tohto rozsudku tiež nesprávne konštatoval, že uvedená domnienka bola vyvrátená, pokiaľ ide o vzťahy IFPEN s bankovými a finančnými inštitúciami.

120 S prihliadnutím na vyššie uvedené úvahy treba tomuto druhému odvolaciemu dôvodu vyhovieť.

O treťom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

121 Svojím tretím odvolacím dôvodom vzneseným proti bodom 134 až 161 napadnutého rozsudku Komisia Všeobecnému súdu vytýka, že dospel k nesprávnemu záveru o tom, že táto inštitúcia sa nemohla dovolávať vyvrátiteľnej domnienky o existencii výhody v prospech IFPEN vo vzťahoch s jej dodávateľmi a zákazníkmi.

122 Podľa Komisie sa takýto záver Všeobecného súdu v podstate zakladá jednak na nesprávnom výklade rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), a oznámenia o zárukách na jednej strane, ako aj na údajnej neexistencii pravdepodobného vplyvu záruky na vzťahy medzi IFPEN a jej dodávateľmi a zákazníkmi na druhej strane.

123 V prvom rade, pokiaľ ide o výklad rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), Komisia tvrdí, že z tohto rozsudku nevyplýva, že domnienka existencie výhody sa nemôže uplatňovať na vzťahy EPIC s jej dodávateľmi a zákazníkmi. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že výhoda zistená Súdnym dvorom v uvedenom rozsudku vychádza z dvoch skutočností, a to zo zlepšenia úverových podmienok a z toho, že EPIC nemusela platiť primeraný poplatok za riziko, ktoré znáša štát. Tieto úvahy platia aj na vzťahy EPIC, ako je IFPEN, s jej obchodnými veriteľmi.

124 Okrem toho skutočnosť, že tak rozsudok z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), ako aj oznámenie o zárukách odkazujú pri preskúmaní domnienky existencie výhody iba na úvery poskytnuté bankovými alebo finančnými inštitúciami, nevylučuje, že uvedená domnienka sa môže uplatňovať vo vzťahoch EPIC s jej obchodnými veriteľmi, keďže Súdny dvor uviedol tieto inštitúcie v tomto rozsudku iba ako príklad.

125 V druhom rade, pokiaľ ide o údajnú neexistenciu pravdepodobného vplyvu záruky na vzťahy EPIC, ako je IFPEN, s jej dodávateľmi a zákazníkmi, Komisia najprv uvádza, že nemožno dôvodne tvrdiť, že obchodní veritelia sa vo všeobecnosti nezaujímajú o splatenie svojich pohľadávok. Naopak, pri každom úvere, či už ide o úver finančný alebo obchodný, je riziko nesplatenia okolnosťou, ktorá zaťažuje vzťah medzi zmluvnými stranami. V dôsledku toho v prejednávanej veci ubezpečenie pre obchodného veriteľa IFPEN, že jeho pohľadávku splatí štát v prípade, ak ju IFPEN nesplatí, má pre tohto veriteľa v zásade nezanedbateľný význam.

126 Komisia ďalej poznamenáva, že Všeobecný súd v bode 139 napadnutého rozsudku konštatoval, že pravdepodobnosť hypotézy priaznivého vplyvu existencie štátnej záruky na vzťahy IFPEN s jej dodávateľmi, ktorý vedie k poklesu nimi dohodnutých cien, nebola zjavná. Hoci pokles cien môže vyplývať z viacerých faktorov, a nie len z existencie záruky spojenej s postavením EPIC, nemožno podľa Komisie vo vzťahoch EPIC s jej dodávateľmi vylúčiť uplatnenie domnienky existencie výhody stanovenej v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217).

127 IFPEN tvrdí, že Komisia svojím tretím odvolacím dôvodom chce v skutočnosti napadnúť skutkové posúdenia a hodnotenie dôkazov, ktoré formuloval Všeobecný súd v bodoch 90 až 131 napadnutého rozsudku. Preto musí byť tento dôvod odmietnutý ako neprípustný.

128 Vo veci samej spochybňuje IFPEN, ako aj Francúzska republika argumentáciu Komisie.

129 IFPEN podotýka, že z dôvodu, že poskytnutie záruky spojenej s postavením EPIC predstavuje individuálnu pomoc a že domnienka stanovená rozsudkom z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), sa v prejednávanej veci neuplatňuje, Všeobecný súd v bode 129 napadnutého rozsudku dospel správne k záveru, že Komisia mala preskúmať skutočné účinky záruky, aby preukázala existenciu výhody v prospech IFPEN.

130 IFPEN navyše tvrdí, že na rozdiel od toho, čo uvádza Komisia vo svojom odvolaní, Komisia v spornom rozhodnutí neidentifikovala výhodu, ktorú majú jej veritelia, najmä jej dodávatelia a zákazníci.

131 V tejto súvislosti zdôrazňuje, že Komisia v spornom rozhodnutí, ako aj vo svojom odvolaní, pokiaľ ide o vzťahy medzi IFPEN a jej dodávateľmi, nesprávne dospela jednak k záveru, že títo dodávatelia nemusia platiť poplatok za faktoring za postúpenie svojich pohľadávok na IFEPN, pretože využívajú implicitnú štátnu záruku, a jednak, pokiaľ ide o vzťahy medzi IFPEN a jej zákazníkmi, že vďaka záruke spojenej s jej postavením EPIC, mohla IFPEN ponúknuť svojim zákazníkom záruku za riadne splnenie zmluvy alebo záruku za najlepšiu snahu. Všeobecný súd sa tak v bodoch 99 až 108 a 111 až 120 napadnutého rozsudku správne domnieval, že predpoklad uvádzaný Komisiou, pokiaľ ide o údajnú výhodu pre IFPEN v jej vzťahoch so zákazníkmi a dodávateľmi, bol teoretický a nepravdepodobný.

132 Francúzska republika sa domnieva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o definíciu pôsobnosti domnienky existencie výhody vyplývajúcej z implicitnej a neobmedzenej štátnej záruky. Podľa tohto členského štátu mal totiž Všeobecný súd pravdu, keď nerozšíril túto záruku na vzťahy EPIC s jej dodávateľmi a zákazníkmi.

133 V tejto súvislosti Francúzska republika pripomína, že domnienka stanovená rozsudkom z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), sa nezakladá na hypotéze týkajúcej sa vzťahov EPIC s jej dodávateľmi alebo zákazníkmi, takže Komisia sa jej za takých okolností nemôže dovolávať.

134 V každom prípade možnosť využiť takú domnienku ako spôsob dokazovania závisí od pravdepodobnosti hypotéz, na ktorých je domnienka založená, ako to zdôraznil Všeobecný súd v bode 136 napadnutého rozsudku.

135 V tejto súvislosti sa napadnuté rozhodnutie zakladá jednak na hypotéze, podľa ktorej EPIC, ktorá získava štátnu záruku, poskytujú jej dodávatelia zníženie dohodnutých cien. Ako správne uviedol Všeobecný súd, zníženie cien vo vzťahoch medzi dodávateľom a dotknutou EPIC spočíva na viacerých faktoroch, najmä na objeme objednávok, lehotách na zaplatenie poskytnutých dodávateľom alebo dobe trvania zmluvných vzťahov. Zníženie cien teda nevyplýva z existencie záruky, ktorú verejné orgány poskytli v prospech EPIC.

136 Na druhej strane, pokiaľ ide o vzťahy medzi IFPEN a jej zákazníkmi, uvedený členský štát tvrdí, že Všeobecný súd mal pravdu, keď sa v bode 141 napadnutého rozsudku domnieval, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nedefinovala výhodu, ktorá pre IFPEN vyplývala z existencie štátnej záruky, a že v dôsledku toho bola domnienka, ktorej sa chcela dovolávať, v tomto ohľade bezpredmetná. Podľa Francúzskej republiky totiž Komisia nepreukázala, ako implicitná a neobmedzená štátna záruka spojená s postavením EPIC zlepšila postavenie IFPEN v jej vzťahoch so zákazníkmi.

Posúdenie Súdnym dvorom

137 Na úvod treba uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí IFPEN, sa Komisia svojím tretím odvolacím dôvodom nesnaží spochybniť posúdenie skutkových okolností a dôkazov uskutočnené Všeobecným súdom v napadnutom rozsudku.

138 Týmto odvolacím dôvodom Komisia totiž tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 134 až 160 napadnutého rozsudku uviedol, že Komisia sa nemôže dovolávať domnienky existencie výhody stanovenej Súdnym dvorom v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), na preukázanie existencie výhody vyplývajúcej zo štátnej záruky pre IFPEN v jej vzťahoch s jej dodávateľmi a zákazníkmi.

139 V tejto súvislosti je pravda, že Súdny dvor v tomto rozsudku výslovne uznal existenciu vyvrátiteľnej domnienky výhody súvisiacej so zárukou spojenou s postavením EPIC, iba pokiaľ ide o jej prípadné vzťahy s bankovými a finančnými inštitúciami. Ako však uviedol generálny advokát v bode 168 svojich návrhov, z uvedeného rozsudku nevyplýva, že by sa takáto domnienka v zásade nemohla uplatniť na iné vzťahy EPIC, najmä na vzťahy s jej dodávateľmi a zákazníkmi.

140 Po prvé na rozdiel od toho, čo uviedol Všeobecný súd v bode 147 napadnutého rozsudku, nemožno vyvodiť žiadny užitočný záver zo skutočnosti, že v rozhodnutí „La Poste“, ktoré bolo napadnuté vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), Komisia preukázala existenciu výhody v prospech EPIC len v jej vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami a nepreskúmala jej vzťahy s dodávateľmi a zákazníkmi. Súdny dvor túto skutočnosť totiž žiadnym spôsobom nespomenul v bodoch 94 až 99 posledného uvedeného rozsudku, v ktorých stanovil vyvrátiteľnú domnienku výhody súvisiacej so zárukou spojenou s postavením EPIC.

141 Pokiaľ ide ďalej o dôsledky, ktoré Všeobecný súd v bode 152 napadnutého rozsudku vyvodil z odkazu Súdneho dvora na rozsudok z 8. decembra 2011, Residex Capital IV (C-275/10, EU:C:2011:814), v bode 96 rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), treba zdôrazniť, že v prvom z týchto rozsudkov Súdny dvor v podstate rozhodol, že vnútroštátne súdy sú oprávnené zrušiť na základe článku 108 ods. 3 ZFEÚ štátnu záruku v situácii, v ktorej bola protiprávna pomoc vykonaná prostredníctvom záruky poskytnutej orgánom verejnej moci na zabezpečenie úveru, ktorý finančná inštitúcia poskytla podniku, ktorý by za obvyklých trhových podmienok takéto financovanie nemohol získať.

142 Vo veci, ktorá viedla k prijatiu rozsudku z 8. decembra 2011, Residex Capital IV (C-275/10, EU:C:2011:814), kvalifikácia záruky poskytnutej verejným orgánom ako „štátnej pomoci“ v prospech dlžníka nebola pred Súdnym dvorom predmetom diskusie, keďže nebolo sporné, že v čase zriadenia uvedenej záruky sa dlžník už nachádzal v ťažkostiach, takže bez takejto záruky by nebol schopný získať financovanie na kapitálovom trhu.

143 Na rozdiel od toho, čo konštatoval Všeobecný súd v bode 152 napadnutého rozsudku, tak nie je odkaz na tento rozsudok žiadnym spôsobom užitočný na vymedzenie rozsahu vyvrátiteľnej domnienky výhody stanovenej Súdnym dvorom v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217).

144 Všeobecný súd tak v bode 156 napadnutého rozsudku nemohol vyvodiť žiadne dôsledky, pokiaľ ide o rozsah uvedenej domnienky z odkazu na body 1.2, 2.1 a 2.2 oznámenia o zárukách, ktorý Súdny dvor uskutočnil v bode 97 rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217).

145 Je síce pravda, že tieto body oznámenia o zárukách odkazujú iba na výhodu, ktorá môže mať pre príjemcu štátnej záruky formu výhodnejších úverových podmienok, ako sú nižšie úrokové sadzby, alebo menej prísne požiadavky na zabezpečenie. Odkaz Súdneho dvora na uvedené body oznámenia o zárukách však bol odôvodnený vzhľadom na okolnosti veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), a ktorej predmetom bola iba otázka týkajúca sa výhody, ktorú mohla dotknutá EPIC získať zo záruky vyplývajúcej z jej postavenia vo svojich vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami.

146 Napokon treba uviesť, že tvrdenie, ktoré chcel Všeobecný súd v bode 159 napadnutého rozsudku vyvodiť z pripomienok, ktoré uviedol Súdny dvor predovšetkým v bode 104 rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), je prinajmenšom nejasné. Nemožno totiž pochopiť, ako tieto pripomienky potvrdzujú, ako uviedol Všeobecný súd, že zjednodušený spôsob dokazovania akceptovaný Súdnym dvorom na účely určenia, či implicitná a neobmedzená štátna záruka vyplývajúca z postavenia EPIC predstavuje hospodársku výhodu, sa uplatní len v prípade dlžníka, ktorý vďaka uvedenej záruke využíva výhody nižších úrokových sadzieb alebo môže poskytnúť nižšie zabezpečenie.

147 Za týchto podmienok treba konštatovať, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 160 napadnutého rozsudku rozhodol, že domnienka existencie výhody, ktorú Súdny dvor stanovil v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), je obmedzená na vzťahy zahŕňajúce finančnú transakciu, pôžičku alebo v širšom slova zmysle úver zo strany veriteľa EPIC, najmä na vzťahy medzi touto EPIC a bankovými a finančnými inštitúciami.

148 Tretiemu odvolaciemu dôvodu preto treba vyhovieť.

149 Treba však spresniť, že tento rozsudok nemožno vykladať ani v tom zmysle, že uvedená domnienka sa môže automaticky uplatniť na vzťahy EPIC s jej dodávateľmi a zákazníkmi, pričom netreba predtým preskúmať, či je výhoda, ktorú z nej táto inštitúcia môže vyvodiť, vzhľadom na správanie uvedených účastníkov podobná výhode, ktorú vyvodzuje z jej vzťahov s bankovými a finančnými inštitúciami.

150 Ako sa totiž konštatovalo v bode 116 tohto rozsudku, domnienka stanovená v rozsudku z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia (C-559/12 P, EU:C:2014:217), vychádza z predpokladu, že dotknutá EPIC má alebo môže mať vďaka záruke spojenej s jej postavením výhodnejšie finančné podmienky, ako sú podmienky bežne k dispozícii na finančných trhoch. Uplatnenie uvedenej domnienky na vzťahy EPIC s dodávateľmi a zákazníkmi je tak odôvodnené iba v prípade, že sú takéto priaznivejšie podmienky na dotknutých trhoch dané aj vo vzťahoch s týmito dodávateľmi a zákazníkmi.

151 Z toho vyplýva, že ak Komisia zamýšľa uvedenú domnienku uplatniť, musí preskúmať hospodársky a právny kontext trhu dotknutého predmetnými vzťahmi. Komisia musí konkrétne overiť, či správanie účastníkov na relevantnom trhu odôvodňuje hypotézu o existencii výhody analogickej výhode, akú má EPIC vo vzťahoch s bankovými a finančnými inštitúciami.

152 Z vyššie uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok treba zrušiť v rozsahu, v akom ním Všeobecný súd zrušil článok 1 ods. 3 až 5, ako aj články 2 až 12 sporného rozhodnutia.

O vrátení veci Všeobecnému súdu

153 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu buď sám vydať konečný rozsudok, ak to stav konania dovoľuje, alebo vrátiť vec Všeobecnému súdu na rozhodnutie.

154 Z dôvodu, že stav konania nedovoľuje rozhodnúť o tvrdeniach súvisiacich s druhým a tretím dôvodom, musí Súdny dvor vrátiť vec Všeobecnému súdu na účely prejednania týchto dôvodov.

O trovách

155 Vzhľadom na to, že vec sa vracia Všeobecnému súdu, o trovách tohto odvolacieho konania sa rozhodne neskôr.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

1. **Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 26. mája 2016, Francúzsko a IFP Énergies nouvelles/Komisia (T-479/11 a T-157/12, EU:T:2016:320), sa zrušuje v rozsahu, v akom Všeobecný súd týmto rozsudkom zrušil článok 1 ods. 3 až 5, ako aj články 2 až 12 rozhodnutia Komisie 2012/26/EÚ z 29. júna 2011 o štátnej pomoci C-35/08 (ex NN 11/2008), ktorú Francúzsko poskytlo verejnej inštitúcii „Institut français du pétrole“.**

2. **Vec sa vracia Všeobecnému súdu Európskej únie.**

3. O trovách konania sa rozhodne neskôr.

Podpisy